

Regjeringen, der fremkom med Forslag om at lade Sædberegningen bortfalde, og Forslaget altsaa ikke var kommet fra Rigsdagens Side, saa var der god Grund for denne til at sige, at de Vedkommende maae nøies med noget Mindre, end de hidtil have havt. Men dette er, som det forekommer mig, netop det, der er skeet, idet man foreslaaer, at Embedsmændene skulle nøies med Gjennemsnitsbeløbet af, hvad de have oppebaaret i Sædtillæg, saa at Lønningsstillæget for Fremtiden paa ingen Maade kan stige over 216 Rd., og dette foreslaaer man ligeoverfor Embedsmænd, som, naar de Herrer ville eftersee de Tabeller, der ere vedføjede Lovforslaget, have kunnet have 324 Rd. i Tillæg (S. N. Hansen: Ikke efter de bestaaende Love!). Jeg beder om Forladelse: Efter de bestaaende Love have de kunnet opnaae et Tillæg af 324 Rd.; det kan aldeles ikke benægtes. Jeg finder nu, at de Reduktioner, som der har været Spørgsmaal om at gjøre, allerede ligge deri, at man kun tager Gjennemsnitsbeløbet af, hvad de hidtil have oppebaaret som Sædtillæg, samt at Forsvaret for at gjøre dette maa søges i, at Embedsmændene kunne være tjente med at faae et fast aarligt Beløb i Gage, istedetfor et fluctuerende. Jeg vil da spørge de Herrer, om De finde, at Tidsforholdene have udviklet sig saaledes, at der virkelig er nogen tilstrækkelig Grund til at nedsætte Embedsmændenes Lønning. Jeg spørger navnlig de Herrer, som leve af Landbedrift, om De finde, at det er billigt, samtidsigt med, at Forholdene have udviklet sig til deres Fordeel paa Grund af de stigende Priser, da at tage Noget fra de Embedsmænd, der skulle leve med Familie paa Steenbroen af en moderat Gage. Jeg for mit Vedkommende kan ikke finde det billigt og mener, at man er gaaet dem saa nær, som man kunde forsvare det, naar man bliver staaende ved Gjennemsnittet af de Sædtillæg, de have havt siden 1860—61, saaledes som Tabellerne udvise det. Men de Betragtninger, som det ærede Medlem i den Henseende gjorde gjældende, passe efter min Formening aldeles ikke paa den anden og ulige større Deel Embedsmænd, som hidtil have havt midlertidigt Løn-

ningsstillæg. Der har det ærede Medlem, som det forekommer mig, ikke med nogen stor Ret udtalt, at det var et høist usikkert Tillæg, der blev givet Embedsmændene igjennem de af Rigsdagen for en kortere Tid vedtagne Love eller igjennem Finantsloven. Jeg for mit Vedkommende kan ikke dele denne Betragtning; jeg antager ikke, at Rigsdagen iaar vil tilintetgjøre, hvad den har vedtaget ifjor, og navnlig antager jeg ikke, at der vilde kunne være Spørgsmaal om paa denne Maade at gribe ind i Embedsmændenes Lønning, at man fornægtede de Principer, som man i en Række af Aar havde gjort gjældende. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henwise til, at det nærmest maa betragtes som en Følge af det almindelige Tryk, der hvilede ikke alene paa Regjeringen, men ogsaa paa Repæsentationerne og Embedsmændene, naar man i 1866 nedsatte de høiere Lønninger, og naar jeg stiller en meget bestemt Modstand mod det her foreliggende Endringsforslag til § 9, saa tillader jeg mig at bringe det ærede Medlem i Erindring, at det allerede ifjor førte til meget fframme Forhandlinger om at blive staaende ved de Resultater, som Loven af 11te Mai 1866 kom til. Nu siger jeg, at hvis De, mine Herrer, nu vilde forlade dette Standpunkt og sætte Gagerne endnu yderligere ned, saa vilde De efter min Formening ikke blot gaae Embedsmændene nærmere, end der med Billighed kan skee; men De vilde gaae Dem selv nærmere, end De bør gaae; thi ikke alene bør De ikke udsætte Dem for nogensohmhelst Bebrejdelse i Retning af at være gaaet Embedsmændene nærmere, end De bør, men De bør ikke desavouere, hvad De selv have vedtaget ligesaa 1866 og indtil Dato. De have ikke alene i 1866 vedtaget det Forslag, som jeg her har tilladt mig at lægge til Grund for mine Ansættelser, men De have i samtlige de følgende Aar sanctioneret, hvad De dengang vedtog, og ere ikke engang komne med nogen Bemærkning om, at det kunde være tvivlsomt, hvorvidt De vilde vedblive at give Embedsmændene det Tillæg, De gavede dem. Naar dette nu er blevet bevilget igjennem Finantsloven, saa har Grunden aabenbart været den, at der forelaa Ud-